

дитячий християнський журнал

СТЕЖИНКА

ISSN 2194-3796

Ч • 2026

ДОПОМОГА
ТА ВТІХА

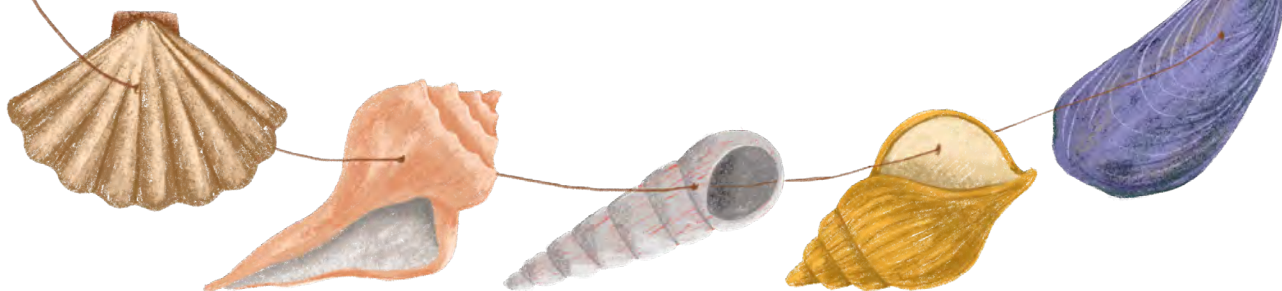

Підтримуй друзів

Як шкода, що кулька полетіла!
Вона мені так подобалася.

Не переймайся, візьми мою.
Ми ж друзі, тож маємо
втішати одне одного.

**Знайди на сторінках журналу мушлі зі словами. Впиши ці слова
в мушлі намиста, і ти дізнаєшся тему цього номера.**

Минулого разу ти вже роздрукував трафарети шести закладок для книжок. Якщо ні, то перейди за посиланням і зроби це зараз.

<https://bit.ly/bookmarks2026>

Наклей закладки на цупкий папір і виріж. На одній з них запиши тему цього випуску.

Як потішає матір свою дитину, так
і Я вас потішу, – ви будете тішитись...

Ісаї, 66:13

Якось у бабусі ми з братом пішли гуляти до місцевої школи, і нашу увагу привернули високі вікна спортзалу. Руки так і засвербіли, щоб узяти по камінчику й перевірити, так би мовити, влучність і дальність кидка. Не пам'ятаю точно, хто з нас першим запустив камінь і скільки вікон ми встигли розбити, пам'ятаю тільки, що з дверей спортзалу вибігли чотири кремезні хлопці й кинулися за нами. Я щодуху помчав до рідного дому, в обійми любої бабусі. Мій брат був старшим і більш кмітливим, тому спробував повести хлопців за собою, побігши у протилежному напрямку, якнайдалі від дому.

Я, переляканий і розгублений, забіг на подвір'я, кинувся в обійми бабусі й розплакався. До нас одразу ж підбігли ті самі спортсмени на чолі з тренером і наперебій почали мене сварити й соромити. Бабуся мовчки вислухала всі звинувачення, потім

принесла гаманець і заплатила за розбиті вікна. Після чого почала втішати мене. Мені було страшно, соромно та прикро. Я сердився на самого себе. «Що ми наробили? Яка ганьба!» – повторював я знову і знову. До речі, мій брат був футболістом, тож його так і не наздогнали. За годину-півтори він повернувся додому городами, озираючись на всі боки. Увесь вечір ми говорили з бабусяю про гріх і наслідки, про жертву Христа, прощення та спокуту.

Минуло майже 40 років, а я досі пам'ятаю той життєвий урок, який нагадує мені про гріховність, що сидить у нас уже змалку. Навіть дитина здатна коїти зло. Ми потребуємо Спасителя, Який змінить нашу гріховну природу і зробить нас Божими дітьми. А ще ця історія нагадує про Божу втіху і внутрішній спокій, який може дати тільки Бог. Головне, щоб ми бігли саме в обійми Ісуса Христа.

Питання для роздумів:

1. До кого ти біжиш, коли страшно, і чому?
2. Як у твоєму житті Господь допоміг у біді?
3. Як Бог втішав тебе?

Павло на острові Мальта

Олексій Мюллер

Після тривалого судового розгляду цар Агрипа вирішив відправити апостола Павла в Рим на суд кесаря. Кесар, він же Цезар, був верховним правителем Римської імперії. У Рим вели два шляхи – довгий і короткий. Довгий – пішки через Кесарію, Сирію, Малу Азію, Македонію, Грецію та, нарешті, Італію. Короткий – на кораблі Середземним морем. Обидва шляхи були пов'язані з труднощами та ризиком. Офіцер римської армії – сотник, який супроводжував Павла та інших в'язнів, – скористався швидшим варіантом і наказав вирушати в Рим на кораблі.

Попри застереження Павла, корабель опинився в епіцентрі жорстокої бурі неподалік острова Крит. Аби полегшити корабель і втриматися на плаву, капітан і матроси почали викидати за борт вантаж та особисті речі. Борючись зі стихією, люди не бачили сонця і нічого не їли протягом двох тижнів.

Тієї відчайдушної миті Павлові явився ангел Господній і сказав: «Не бійся, Павле! Тобі треба стати перед кесарем, і ось подарував тобі Бог усіх, хто пливе з тобою» (Дії, 27:24). Ці слова стали тоді єдиною надією. Але не всі повірили їм. Декілька чоловіків намагалися врятуватися самотійно, і Павло переконав воїнів повернути їх на корабель. Зрештою корабель уткнувся носом у берег і 270 людей було врятовано.

З'ясувалося, що вони опинилися на острові Мальта. Місцеві острів'яни надали їм першу допомогу. Але й на цьому випробування не скінчилися. Намагаючись зігрітися, Павло докидав у вогонь хмиз. Раптом з гілок виповзла отруйна змія і вчепилася Павлові в руку. Усі довкола завмерли. Люди вирішили, що це вбивця, і Бог, попри чудове спасіння, карає його смертю. Але Павло струсив змію просто у вогонь і спокійно продовжив грітися.

Наступного дня з'ясувалося, що у Публія, начальника острова, був хворий батько. Павло прийшов до нього додому, поклав руки на старого, помолився і зцілив від хвороби. Це призвело до великого руху на острові: люди звідусіль приходили до Павла по допомогу.

У цій історії ми бачимо, як Бог двічі зберігає Павлові життя: спершу під час кораблетрощі, а потім від смертельного укусу змії. Бог вірний Своему слову. Адже Він сказав: «Тобі треба стати перед кесарем». Це означає, що ні стихійні лиха, ні змії, ні жодні інші перешкоди не зможуть зупинити Божого провидіння. А ще ця історія показує, як Бог допомагає і втішає в біді. Бог не позбавляє нас від потужних буревіїв, холодної води, нічних жахів, голоду й небезпек, але Він поруч з нами, допомагаючи пройти все це разом з Ним.

Цю історію ти можеш прочитати у книзі Дії апостолів, розділи 27 і 28.

Як ти думаєш, чому Павло залишався спокійним навіть під час сильного шторму, коли всі люди на кораблі панікували?

Мрії під капустиним листочком

Олена Мікула

Того дня гусінька Зося прокинулася, як завжди, дуже рано: перші промені сонця тільки торкнулися крапель роси, розсипаних по всьому городу. Сестричка Килина міцно спала під капустиним листочком. Зося швиденько вмилася і взялася до справи. Сьогодні вона хотіла закінчити листок, над яким працювала два дні. Вона милувалася своєю роботою: прожилки листочка перепліталися, а акуратні дірочки різних розмірів створювали химерний мереживний візерунок. Гарно! Зосі залишалося обробити край листочка, і роботу закінчено. Її сестричка так не вміє, хоча вона старша за Зося. Килина зазвичай переповзає з одного листочка на інший, проїдає величезні потворні дірки й ніколи не доводить розпочату роботу до кінця.

Зося із задоволенням взялася до роботи. Сьогодні вона вирішила випробувати новий візерунок для обробки кромки. Вона швидко почала рухати щелепами – і робота пішла.

Поступово все навколо прокидалося. У хліві замукала корова, задзеленькала відрами господиня. Повз паркан проїхав віз. Хвіртка в город рипнула, і стежкою

до річки протопав у величезних гумових чоботях Андрій. Зося шмигнула в укриття між листям і насторожено спостерігала за хлопчиком – від нього можна очікувати що завгодно.

Андрій, насвистуючи, пройшов повз. Слідом за ним, струшуючи лапками росу, поважно виступав кіт Маркіз.

– Привіт, Зося. Усе працюєш?

– Доброго ранку, Маркізе. А ти на риболовлю, мабуть, зібрався?

– Так, піду. Може, сьогодні пощастить.

Розпушивши рудого хвоста, Маркіз неспіхом рушив далі.

На паркан, тріпаючи крилами, злетів сусідський заспаний півень і хрипко закукурікав. Мешканці городу прокидалися. Заснували туди-сюди трудяги-мурахи. Застрибали-застрекотіли коники, задзижчали бджоли. Усе ожило, заспівало, заметушилося.

Зося знову взялася до роботи. Візерунок виходив гарний, але сонечко припікало дедалі сильніше, і справа сповільнилася. Зося захопилася й тільки опівдні помітила, що Килина так і не вийшла зі свого укриття.

– Піду подивлюся, чи не сталося чого? – захвилювалася Зося.

Залишивши свій листочок, маленька гусінь поповзла до того місця, де вранці бачила сплячу сестричку. Побачене її нажахало: Килина була повністю обплутана тонким білим павутинням. Зося злякано скрикнула й торкнулася сестри. Але та не ворухилася.

– Килинко, що з тобою? – заплакала Зося.

Сестра не відповідала. Гірко плачучи, Зося вилізла на листок. Її більше не тішило ні сонечко, ні спів пташок.

– Килинонько! – плакала Зося.

Вона навіть не встигла злякатися, як на доріжці з'явився Андрій з вудками.

– Чому ти плачеш, Зосенько? – запитав Маркіз, що йшов слідом за хлопчиком.

– Подивися, Маркізе, що трапилося з моєю сестричкою! Вона не ворухиться, вона вся в якомусь страшному павутинні! Килинко, сестричко! – плакала Зося.

Маркіз, нахилившись, уважно подивився на Килину:

– Заспокойся, Зосенько. З твоєю сестрою все гаразд. Усе так і має бути. З усіма гусеня-ми-капустяницями таке відбувається.

– І зі мною так буде? Я не хочу! – ще голосніше заплакала Зося.

– Не плач, Зосю, – заспокоїв її Маркіз, – твоя сестричка зараз спить у своєму коконі. Вона перетворилася на лялечку.

– Вона не рухається, вона померла.

– Ні, Килинка спить. Настане час, і вона прокинеться, живе... І в неї буде нове тіло, набагато краще за те, яке вона мала, коли була гусінню.

– А яким воно буде, це нове тіло?

Маркіз не встиг відповісти Зосі, бо саме цієї миті на город з гавкотом увірвався Пірат. Маркіз птахом злетів на паркан. Пірат, скуйовджений і грізний, стрибав біля паркану, марно намагаючись дістати кота. Маркіз, вигнувши смугасту спину, переможно шипів на Пірата.

– Маркізе! Маркізе! А яким воно буде – це нове тіло? – кричала Зося.

Але кіт, так і не відповівши на її запитання, стрибнув з паркану на яблуню і зник серед листя.

«У Килинки буде нове тіло, коли вона прокинеться. І я теж так засну, як вона... І я матиму нове тіло. Яким же воно буде?» – замислилася Зося.

Вона заповзла в затишну місцинку між капустяним листячком і причаїлася.

«Нове тіло... Маркіз сказав, що воно буде кращим за те, яке я маю зараз. Узагалі-то моє тіло мені подобається. Я маю рухливі надійні щелепи, я дуже добре пораюся зі своєю роботою. У мене містке черевце, гарненькі міцні ніжки. Цікаво, на кого я буду схожа? Може, на Маркіза? – Зося зареготала. – Матиму пухнастий хвіст і довгі смішні вуса! Але тоді мені доведеться їсти рибу та ловити мишей! – жажнулася Зося. – Ні, нізачо! А може, я стану як Пірат? Матиму кудлаті вуха і криві лапи... Бідолашний Пірат не вирізняється красою. А ще ці блохи... Ні, я не хочу мати таке тіло, як у Пірата».

Зося вмостилася зручніше й почала мріяти: «Я хотіла би бути такою, якою я є,

тільки кращою. Мати більший рот, місткіший животик. Ох, я б хотіла бути такою великою, як корова Незабудка. Звичайно, трава не така смачна, як капуста, але це все одно краще, ніж риба... Я пастимуся на лузі, Господиня повісить мені на шию дзвіночок... Вона гладитиме мої боки...»

З цими думками Зося засинала. Їй здавалося, що вона гуляє величезним капустяним полем, а на її шиї висить маленький срібний дзвіночок. І коли вона рухається, він тихенько дзвенить.

Зося повернулася на інший бочок, потім повернулася ще раз і ще. Тонка павутинка зробила перший виток, другий. Дедалі швидше переверталася Зося і нарешті завмерла, повністю загорнена в міцний кокон. То була вже не гусінька, а лялечка капустниці. Не рухаючись, вона поринула в забуття.

Аж раптом крізь сон вона почула: «Зосю! Зосю!»

Зося розплющила очі. Перед собою вона побачила якесь дуже знайоме усмінене личко.

– Хто ти? – прошепотіла Зося.

– Не впізнаєш, сестричко? Я – Килина.

– Ти Килина? Але в тебе очі не такі. Ой! У тебе є вусики і крильця! Ти метелик?

– Так, – засміялася Килина. – І ти також. Виповзай швидше зі свого кокона.

– Зараз. То що, я – метелик? І я маю крильця? – радісно белькотіла Зося.

– Вилізай, переконаєшся сама.

Зося вилізла з кокона. Над її голівкою пружно розпрямилися тоненькі вусики-антени. Зося посовала стрункими ніжками й розправила крильця. Вони були чудові – блідо-жовті, з чорними цятками.

– Я маю нове тіло! Як воно мені подобається! У мене такі гарненькі крильця. Я хочу літати!

– Полетіли, Зосю, я покажу тобі весь цей прекрасний світ, – покликала її Килина.

Два маленькі метелики спурхнули над городом і полетіли до річки.

– Агов, привіт вам усім! Це я – гусінька Зося! Тільки тепер я метелик.

Пролітаючи над лугом, вона побачила корову.

– Привіт, Незабудко! – привіталася Зося. – Подивися, які в мене крильця!

Незабудка привітно промукала щось у відповідь і брязнула дзвіночком.

Сестрички-метелики летіли над лугом, пурхаючи з однієї квітки на іншу. Смак запашного пилку польових квітів був просто незвичайний.

Зося полетіла до річки. Андрій сидів, закинувши вудку, і дивився на нерухомий поплавець. Маркіз ліниво спостерігав за хлопчиком.

– Привіт, Маркізе. Це я, упізнаєш? – підлетіла до нього Зося.

– Зосенько! Привіт! Я ж казав тобі, що все буде гаразд. Твоє нове тіло набагато привабливіше, ніж старе.

– Мені й на думку не спадало, що стану такою. Я маю крила, я вмю літати. І квітковий пилочок мені так подобається!

Цієї миті поплавець пірнув у воду, і вся увага Маркіза перейшла на нього.

Зося, дивуючись і радіючи своєму новому тілу, спурхнула й полетіла далі – над річкою, над лугом.

ТОЙ, ХТО ЗБЕРІГАЄ ІСТОРІЮ

Дорогий друже! Чи хочеш знати, чим я займаюся? Я зберігаю для нащадків усю важливу інформацію. Для цього я видряпую тростиною знаки на дошках з м'якої глини, які потім сушу й обпалюю в печі.

Замість записника я використовую вкриту воском табличку, яку винайшли мої римські колеги. Для цього на іншому кінці стрижня, яким я пишу, є своєрідна лопаточка, за допомогою якої я, раптом що, можу швидко стерти написане. Чудово, правда?

Але найбільше мені подобається працювати з папірусом і пергаментом. Папірус виготовляють зі стебел однойменної рослини. Спочатку стебла папірусу, що досягають висоти до п'яти метрів, розрізають на смужки завширшки близько 4 см і розкладають їх наперехрест. Два накладені таким способом пласти пресують і гатять, отримуючи внаслідок цього цупкий аркуш. При цьому сік рослини діє як клей. Насамкінець аркуш висушують і полірують. Тепер я можу почати писати!

Пергамент виготовляють зі шкіри телят, кіз чи овець. Шкіру вимочують, видаляють волосинки і для сушіння натягують на раму. З багатьох шматків обробленої шкіри зшивають рулони, щоб написати на них великий текст.

Для писання на папірусі й пергаменті я використовую очеретяне перо, яке потрібно регулярно вмочувати в чорнило.

Деякі мої колеги переписують Біблію. Роблять вони це особливо ретельно та старанно, усвідомлюючи, що Автором цих текстів є Сам Бог!

Тому немає книги кращої та важливішої за Біблію. Читай її часто, щоб дедалі більше і глибше пізнавати нашого Господа Ісуса Христа!

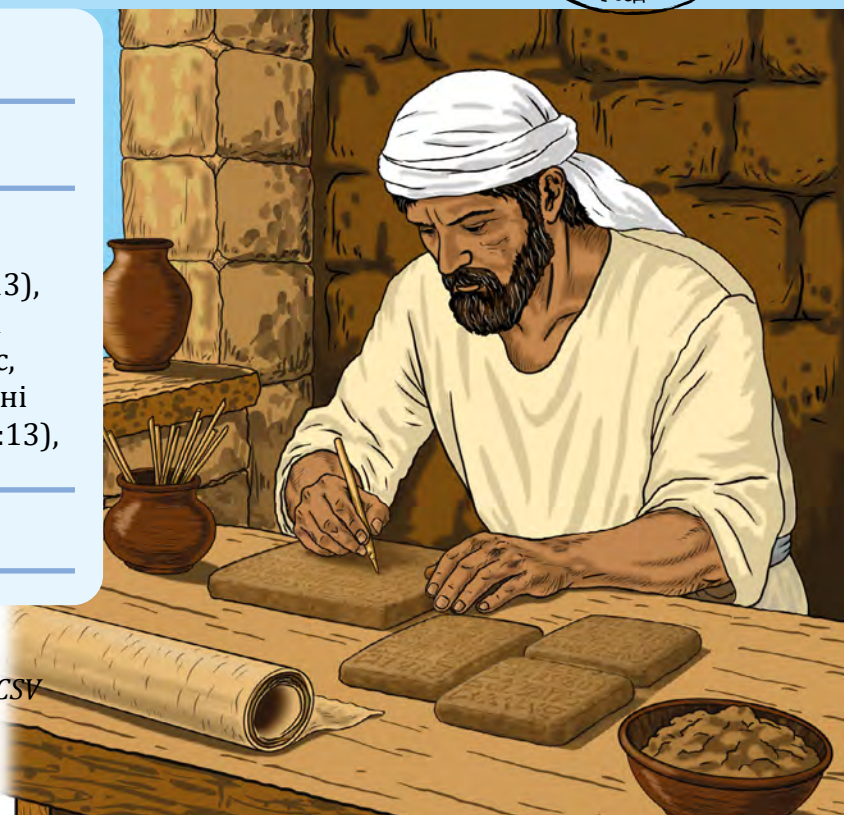
Хто я?

Я ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

КОРОТКА ДОВІДКА

Як часто є в Біблії?	52 рази
Знаряддя	перо (Пс. 45:2), очеретяне перо, чорнило (3 Ін. 1:13), глиняні й воскові таблички, папірус, пергамент, шкіряні книжки (2 Тим. 4:13), сувій
Ступінь небезпеки	

Запишемо й запам'ятаємо

Тая Кушнір

Спробуймо сьогодні записати текст на табличці, приблизно так, як це в давнину робили переписувачі. Текст виберемо короткий, але дуже важливий: «Бог є любов» (1 Ів. 4:8). Цей текст такий важливий, що я раджу запам'ятати його на все життя. І табличка в цьому допоможе.

Тобі знадобиться: аркуш 15x10 см, борошно, дрібна сіль, олія, вода, мірний посуд або кухонні ваги, ємність для замішування тіста, папір для випічки, зубочистка.

Крок 1:

Візьми аркуш розміром 15x10 см і напиши на ньому: БОГ Є ЛЮБОВ. Зроби це дуже акуратно, гарно розмісти слова. Це буде макет нашої таблички. Саму табличку можна зробити з полімерної глини, пластиліну, бетону для творчості, але спробуймо зробити її із солоного тіста.

Крок 4:

На табличці зубочисткою за зразком з макета напиши БОГ Є ЛЮБОВ.

Крок 2:

Заміси тісто. Тут тобі знадобиться допомога дорослих. Змішай $\frac{1}{2}$ склянки (70 г) борошна та $\frac{1}{4}$ склянки (70 г) солі, додай столову ложку рослинної олії, а потім, поступово вливаючи воду (50 мл), ретельно вимішуй протягом 10 хвилин. Тісто має вийти щільним та еластичним.

Крок 5:

Табличку на аркуші пекарського паперу помісти в духовку та суши при 120°C протягом однієї години. Сушити можна й без духовки, але це триватиме кілька днів.

Крок 3:

На пергаменті для випічки розкатай тісто до розміру 15x10 см і надай йому прямокутної чи овальної форми. Товщина таблички вийде приблизно 5 мм.

СЛУЖІННЯ ЛЮДЯМ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Сьогодні запитання місіонеру з України Михайлу Власенку ставлять Фіма, Мія та Веня Тарасюки (7, 9, 11 років). Вони народилися та жили в Україні, але 2022 року через війну їм довелося виїхати до Німеччини. Їх цікавить, як зараз люди в Україні можуть дізнатися про Бога.

Чи любите ви читати Біблію?

Так, звичайно. Без любови до Біблії неможливо бути місіонером, бути корисним для Божого Царства.

Чи повинен місіонер знати всі історії з Біблії?

Знати багато біблійних історій завжди добре. Водночас є головні речі, які кожна людина обов'язково має почути: Божий Син Ісус Христос помер за гріхи всіх людей, був похований і третього дня воскрес. Про це має почути кожна людина для того, щоб ухвалити головне рішення у своєму житті: усвідомити себе грішною, покаятися і жити прощенням життям. Тобто мати стосунки з Богом, віруючи в Ісуса Христа. Про це написав євангеліст Лука у 24-му розділі, вірші 46, 47.

Чи повинен місіонер виїжджати в іншу країну, чи може розповідати про Бога у себе на батьківщині?

Люди, які не знають Бога, є скрізь. Серце місіонера горить любов'ю до Господа та людей. Тож він завжди знайде людину, якій розповість про Бога.

Ви розповідаєте дітям лише історії про Христа чи історії зі Старого Завіту також?

Насправді Христос є головним героєм усієї Біблії. У Євангелії від Івана, 5:39, написано: «Дослідіть Писання! Адже ви думаєте через них мати вічне життя, а вони свідчать про Мене». Тоді словом «Писання» називали Старий Завіт. Тому не так важливо, з якого тексту Біблії розповідається історія. Важливо інше – як у цій історії побачити Христа. Він – наш Спаситель.

Як ви зацікавлюєте дорослих, щоб вони захотіли прийти послухати Євангеліє?

Дуже хороше запитання. Цього я навчаюсь у Христа. Ісус служив людям: зіцілював хворих, воскрешав мертвих, годував голодних. І люди слухали Його проповідь. Коли ми служимо людям, вони відкриті для благовістя.

Нині в Україні вже п'ятий рік триває кровопролитна війна. Дуже багато людей потребують їжі, одягу, ліків. Завдяки допомозі місії «Світло на Сході» ми маємо чудову нагоду дати нужденним те, чого вони так потребують.

Наприкінці 2022 року ми запропонували людям, які не ходять до церкви, відвідувати заняття з вивчення Біблії. На перших заняттях було лише десять осіб, а 2025 року щотижня на вивчення Біблії приходило вже 500 осіб! Кожному студенту ми від місії «Світло на Сході» безоплатно вручили Біблію. На заняттях ми обговорюємо тексти з Біблії, відповідаємо на різні запитання.

Після заняття студенти отримують продуктивний набір. Я говорю їм, що продуктивний набір – це не спроба затягнути їх до церкви, а благословення від Бога за те, що вони знаходять час для вивчення Біблії.

Я часто говорю людям про те, що наше завдання – навчити їх правильно розуміти Біблію. Решту Біблія зробить сама. Вона має величезну силу впокорити будь-яке горде серце для послуху Христу. Ми вдячні Господу за те, що люди почали каятися. Дехто прийняв хрещення.

Молитовне прохання місіонера:

Ми організували заняття з вивчення Біблії. Дуже багато людей приходять на них. Більшість відвідувачів – дорослі та літні люди, пенсіонери. Моліться, будь ласка, про те, щоб на наші заняття приходили також діти й молодь. Дякую за ваші запитання!

Як ти проводиш час?

Привіт, мій любий друже! Я дуже тішуся нашому спілкуванню, і мені приємно разом з тобою проводити час корисно.

Ти знаєш, що час надзвичайно цінний, його неможливо повернути, якщо згаяти? Мені подобається проводити час у спілкуванні з друзями або виконувати різні завдання, які дарують радість ближнім.

Які завдання батьків і вчителів тобі подобається виконувати?

Час, змарнований на телефон або комп'ютер, позбавляє нас багатьох цікавих і корисних відкриттів, які ці гаджети не можуть дати.

У Біблії написано:

«Ви, котрі не знаєте, що завтра станеться, яке ваше життя? Адже це пара, що на мить з'являється, а потім зникає» (Якова, 4:14).

Чи хтось знає, що буде завтра?

☐ не знає

☐ знає

☐ припускає

Із чим порівнюється життя людини?

☐ з квіткою

☐ з парою

☐ з довгою дорогою

Скільки часу можна бачити пару?

☐ недовго

☐ постійно

☐ з ранку до вечора

Що відбувається з парою після її появи?

☐ стає веселкою

☐ зникає

☐ перетворюється на камінь

Чи бачив ти кипіння води? Наступного разу поспостерігай, як підіймається пара, коли вода закипає, і скільки часу ти можеш її бачити. Ти здивуєшся її миттєвому зникненню.

Важливо зрозуміти, що кожен твій день має величезну цінність і не варто гаяти його в телефоні чи за комп'ютером.

Хочу познайомити тебе з особливим хлопчиком, якого звали Йосія. Прочитай уривок, а потім правильно з'єднай першу частину речення з потрібним твердженням.

«Йосія зійшов на царський престол, коли йому було вісім років, і тридцять один рік владарював у Єрусалимі. Він чинив те, що було до вподоби Господу, йдучи слідами свого прабатька Давида, не відступаючи ні праворуч, ні ліворуч» (2 Хронік, 34:1, 2).

Йосії було 8 років, коли...

Царюючи, Йосія...

- йому купили телефон
- став царем
- робив приємне в Господніх очах
- був ледарем
- грав у комп'ютерні ігри

Йосія ще був дитиною, коли вирішив не марнувати час і почав ходити дорогами батька свого Давида, тобто догоджати Богові.

Напиши, які приємні Богові справи має робити дитина:

Які з цих справ ти робиш або хочеш робити, аби догоджати Богові й не марнувати свій час.

Запиши корисні справи, які можеш робити за допомогою гаджетів – комп'ютера, телефона чи планшета:

Коли закінчиш працювати за комп'ютером, піди й виконай завдання, про які тебе попросили батьки.

З книжки «Подорож у світ інформаційних технологій»,
Васіле Філат та інші автори, © Скриптехінфо, 2020

ГРИВАСТІ ПОМІЧНИКИ

Тетяна Кацаран

«У мене вийшло!» – переможно вигукнув Антон. Хлопчик стояв на спині коня, тримаючись хіба що за повітря, а той тим часом упевнено крокував уперед. Дух захоплювало від почуття свободи й перемоги!

Ось таким може бути заняття у школі верхової їзди при християнській організації «Допомага молоді» в невеликому німецькому містечку Корнталь.

Верхова їзда та спілкування з тваринами вчать дітей ставитися з повагою, турботою і прийняттям як до себе, так і до людей навколо. Такі вправи називають іпотерапією (лікування через спілкування з кіньми).

Ритмічні рухи коня ідеально імітують ходу людини. Тому верхова їзда покращує психічний і фізичний стан дітей. Вона знижує стрес, тривожність, страх. Натомість діти отримують позитивні відчуття: у них з'являється впевненість у собі, вони вчать спілкуватися з іншими дітьми. При виконанні вправ у юних наїзників тренуються всі групи м'язів, активізується вестибулярний апарат, покращується координація та постава.

ДОПОМОГТИ

Щодня на заняття до стайні приходить група з трьох дітей. Вони сідають у коло та діляться своїми переживаннями за минулий тиждень. Потім кожна дитина обирає коня, з яким працюватиме. Спершу гривастого треба почистити, надіти на нього збрую. Буває, хтось із дітей боїться це робити. Тоді терапевт Клаудія Вагнер пропонує вихованцеві... зіграти з конем у футбол!

Пані Вагнер навчає дітей розуміти потреби тварин, а через такий досвід і потреби людей. Коні відчують твої переживання, емоції й розуміють тебе. Вони не засуджують, не вказують на помилки, а терпляче чекають. Тварина відчуває невпевненість маленького вершника. Невпевненій дитині важко вести тварину за собою, адже кінь повинен сприймати людину як лідера. І це залежить не від фізичної сили наїзника, а від внутрішньої впевненості в дії. Так діти вчаться розуміти: «У школі в мене поки що не все добре, а ось тут виходить. І коли я стану впевненішим, то і в школі, і в житті все вийде».

– Практично всі діти під час терапії можуть проявити себе з найкращого боку, – впевнено каже Клавдія Вагнер. – Результат видно вже з першого заняття.

Одна дівчинка, як розповіла терапевт, спочатку боялася навіть заходити до стайні. Коні їй дуже подобалися, але вона панікувала від найменшого руху тварини. Поступово, крок за кроком, вона почала наближатися, потім спробувала чистити коня, далі самостійно виводила його зі стійла. Зміни відбулися і в поведінці дівчинки: вона стала сміливішою, впевненішою та відкритою до нового.

Інструкторка напругу про Бога не говорить, а показує дітям свою віру справами – увагою та любов'ю до кожного. Вона вчить дітей дбайливо ставитися до природи та цінувати її. Для Клавдії найважливіше – донести до дітей усвідомлення того, що цей світ має Творця.

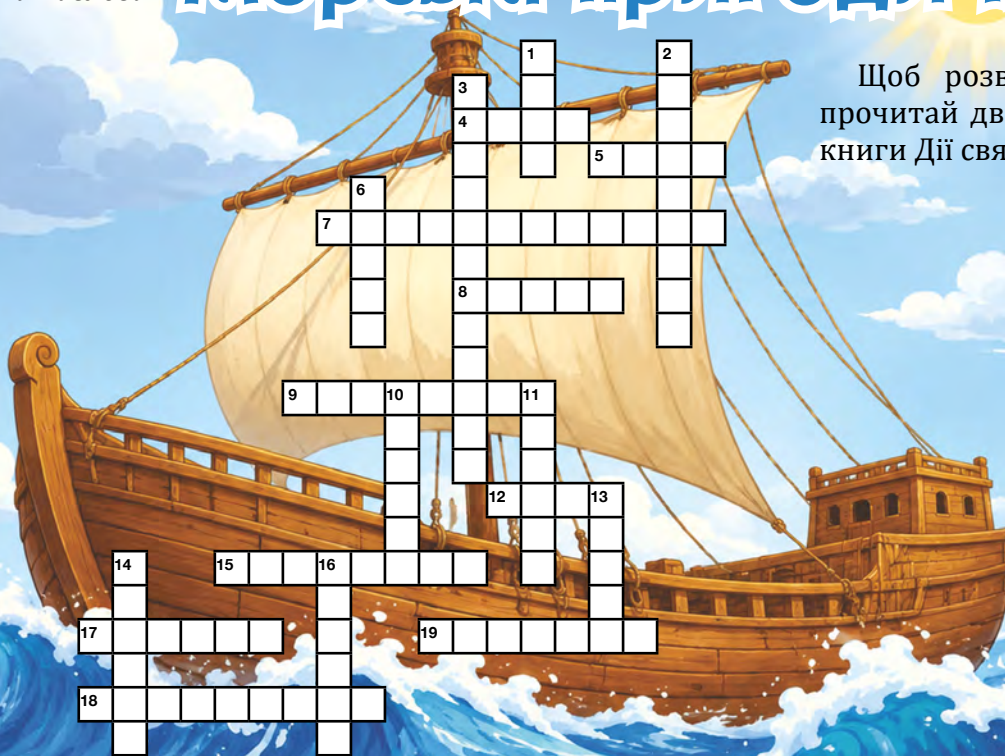
Для іпотерапії використовують породу хафлінгер – рудувато-золотистих коней з білою або кремовою гривею. Усі коні у стійлі – жеребці, навчені зберігати спокій навіть у стресових ситуаціях. Вони терплячі та витривалі. Невисокі, із широкою спиною, ці тварини ідеальні для занять з дітьми. А великі верхові коні не підходять для такої роботи через свій норовливий характер і бажання кудись гайнути.

Заняття у школі верхової їзди тривають майже цілий рік. Навіть у дощ – у критому манежі. Лише влітку коні мають шеститижневу відпустку.

Морські пригоди Павла

Щоб розв'язати кросворд, прочитай два останні розділи книги Дії святих апостолів.

Ілюстрація AI generated

По горизонталі:

4. Вона вкусила Павла (Дії, 28:3–5).
5. Яку їжу запропонував вживати Павло задля порятунку? (Дії, 27:34, 35).
7. Скільки днів люди на кораблі не вживали їжі? (Дії, 27:33).
8. Кого хотіли вбити воїни, щоб ніхто не втік? (Дії, 27:42).
9. Людина на кораблі, якій сотник довіряв більше, ніж Павлові (Дії, 27:11).
12. Небезпечна пора року для мореплавства (Дії, 27:12).
15. Місце біля міста Ласея, що зветься Добра _____ (Дії, 27:8).
17. Цей вантаж викинули в море (Дії, 27:38).
18. Через цей вітер моряки напнули вітрила (Дії, 27:13).
19. Його спустили, щоб не сісти на міліну (Дії, 27:17).

По вертикалі:

1. Він дозволив Павлу зустрітися з друзями (Дії, 27:3).
2. У цьому морі вирувала довготривала буря (Дії, 27:27).
3. Що зробив Павло, поклавши руки на батька начальника острова? (Дії, 28:8, 9).
6. Невеличке судно для кількох осіб (Дії, 27:30).
10. Острів, на який потрапили після кораблетрощі (Дії, 28:1).
11. Скільки якорів кинули з корабля, щоб не наскочити на скелясті місця? (Дії, 27:29).
13. Хто вночі постав перед Павлом? (Дії, 27:23).
14. Начальник острова, який прийняв Павла та його супутників (Дії, 28:7).
16. Він намагався врятувати Павла на кораблі (Дії, 27:43).

обіцяє

САМЕ ДЛЯ ТЕБЕ

Катя Хабіхт

– Чудово, що ти йдеш з нами в похід! – сказав Даня, застібаючи рюкзак.

Ян кивнув:

– Ясна річ! Зазвичай я ходжу в похід важчими маршрутами. Сьогоднішній маршрут – легка справа!

Даня розгубився, не знаючи, що й відповісти. Він не проти ходити й легкими маршрутами. Але шлях до озера Фельсберг зовсім не легкий, а досить крутий і кам'янистий. Там завжди потрібна обережність, щоб не послизнутися. Даня вже кілька разів ходив цією стежкою зі своїм дідусем. «Напевно, Ян просто хоче похвалитися», – вирішив він.

Ян прийшов до них у клас зовсім недавно. Даня вже не раз намагався розповісти йому про Господа Ісуса й запросити до недільної школи. Але Ян не хотів про це й чути. Тоді мама запропонувала сину запросити Яна в похід з дідусем Степаном. Хлопчик це зробив сьогодні вранці у школі, і Ян одразу погодився.

Даня живе з татом, мамою та дідусем у сільському будинку, з вікон якого чудовий краєвид на гори. Хлопчик нізащо не проміняв би це на життя в місті.

– Ми підемо через гірське пасовище Едельвейс, повз пастушу хатину, і звернемо потім до озера Фельсберг, – пояснив дідусь. – Але спочатку ми помолимося і попросимо Господа Ісуса охороняти нас у дорозі.

Ян скривився:

– Навіщо Ісусу нас охороняти? Я тут уже неодноразово ходив. Це такий легкий маршрут, нічого не станеться.

Даня тяжко зітхнув. Цей день він уявляв зовсім інакше. Він хотів потоваришувати з Яном і познайомити його з Ісусом. «Гаразд, – вирішив хлопчик, – якимось переживемо». Навряд чи він колись наважиться ще раз запросити когось із однокласників у похід з його любим дідусем.

Проте дідусь слова Яна не збентежили.

– Однак ми все одно попросимо Господа Ісуса охороняти нас, – сказав він. – Ми завжди потребуємо Його допомоги. Не важливо, підемо ми рівною дорогою чи підійматимемося на вершину.

Дідусь заплющив очі й почав молитися. Даня теж склав руки. Закінчивши молитву словом «амінь», дідусь узяв ціпок і сказав:

– Тепер ми готові. Вирушаймо!

Ян закотив очі, але нічого не сказав. Незабаром вони дійшли до гірського пасовища Едельвейс, і дідусь запропонував відпочити. Мандрівники посідали на трьох великих каменях обабіч стежки.

Дідусь сказав:

– Подивіться, які гарні гори! А як сяє сонце, і небо таке блакитне! Корови на лузі, а в траві строкаті квіти. Бог усе це створив, щоб ми милувалися й раділи.

Подивившись на Яна, дідусь додав:

– І тебе, мій хлопчику, Він теж створив. Ти це знаєш?

Даня помітив на обличчі однокласника легке здивування. Трохи помовчавши, Ян відповів:

– Я з маминого живота на світ з'явився.

Дідусь Степан кивнув й усміхнувся.

– Так, це правильно. Бог створив тебе таким, як ти є, і виростив у животі твоєї мами. Саме тебе! Він хотів мати на землі саме такого Яна.

Хлопчик трохи усміхнувся і начебто навіть зрадів цим словам.

– Усе. Ідемо далі, – вирішив дідусь. – Пастуша хатина стоїть там, нагорі. Нам доведеться підійматися вузькою стежкою. Будьте завжди на стежці й не сходьте з маршруту.

Ян побіг уперед.

– Не біжи так швидко, Яне! – прокричав йому вслід дідусь. – Ця стежка кам'яниста.

– Наступного разу я один піду в похід з дідусем, – промимрив Даня. – Ян робить що хоче й нікого не слухає.

Дідусь гукнув онука й показав на небо:

– Дивися, там два соколи ширяють.

Даня прикрив рукою очі від сліпучого сонця, щоб краще бачити птахів. Аж тут прибіг Ян.

– Я вже майже до хатини дійшов. Де ви пропадаєте?

Даня показав на небо:

– Ми за соколами спостерігали. Дивись, он вони!

Намилувавшись птахами в небі, мандрівники продовжили свій шлях. З одного боку стежки був крутий гірський схил з величезними валунами.

– Он зайці! – раптом крикнув Ян, і так голосно, що тварини відразу сховалися. – Я піду їх шукати.

Хлопчик зійшов зі стежки й побіг униз схилом.

– Повернися! – суворо наказав дідусь. – Наприкінці схилу прірва!

Даня дуже розсердився. «Ні, я більше ніколи не візьму його із собою», – подумав він. Аж тут Ян раптово спіткнувся і, не втримавшись, стрімголов полетів униз.

– Прірва! – закричав Даня, затуливши обличчя руками. Зважившись глянути між пальцями, він побачив, що Ян докотився до великого каменя й зупинився.

– Що з Яном? Він забився?

Дідусь побіг униз так швидко, як міг. Даня мчав за ним. Схил справді крутий, і довелося спускатися дуже обережно, щоб і самим не зірватися у прірву.

– Хлопчику, ти не забився? Нічого собі не злавав?

Відклавши ціпок, дідусь став навколішки поряд з Яном. Дані було страшно дивитися на однокласника – він, напевно, поранився і тепер спливає кров'ю... Але крові не було! Ян навіть підвівся і глянув у бік крутої прірви.

– Н-н-ні... Усе н-н-нормально... – зати-наючись, промовив він. – У мене... нічого не болить. Тільки голова трошки паморочиться. Завдяки щасливій випадковості саме тут лежав камінь, а то б... а то б... я, напевно, полетів би вниз...

Сльози потекли по його щоках. Від переляку й полегшення заплакав і Даня, навіть дідусь змахнув сльозу.

– Ох хлопчику ти мій! – промовив дідусь, обійнявши Яна. – Це не щаслива випадковість. Саме тут, на цьому місці, Господь Ісус багато років тому поклав цей великий камінь. Саме для тебе! Він уже тоді знав, що Йому доведеться вберегти тебе сьогодні від прірви.

Ян задумливо гладив камінь.

– Справді? Саме для мене?

Дідусь кивнув і сказав:

– Бачиш, ми дійсно на всіх наших шляхах потребуємо допомоги й захисту Господа Ісуса.

Ян зі слабкою усмішкою подивився на Даню:

– Твоє запрошення ще діє? Я хотів би піти з тобою до церкви.

Цієї миті обличчя Дані буквально засяло від радості. Йому раптом стало так приємно, що він таки запросив Яна піти з ним у похід з дідусем.

З книжки «Besondere Tage mit Gott», © 2018 BOAS media e. v.

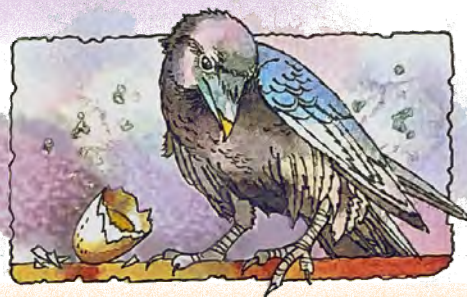

ХТО Я?

Ельвіра Цорн

Я належу до птахів з родини воронових. Мене можна побачити в місті. Відрізняюся я від своїх родичів тим, що основу мого дзьоба вкрито чорним щетинкоподібним пір'ям. Оперення моє чорне, із зеленими або фіолетовими відблисками. Дзьоб, лапи і стопи теж чорні. Звук, який я видаю, відрізняється від звуку моїх родичів. Довжина тіла сягає 50 сантиметрів, вага – 700 грамів.

Харчуюсь я падаллю, але не відмовлюся від комах, черв'яків, насіння і дрібних ссавців. Іноді навіть переслідую хижих птахів і лисиць заради їхньої здобичі. Дуже люблю яйця. Я їх розбиваю й випиваю – оце смакота! Качині яйця краду в людей, тому їм не завжди подобається моє сусідство.

Мене справедливо вважають розумним і кмітливим птахом, адже протягом кількох років я пам'ятаю голоси своїх друзів та ворогів і навіть людей. Я вмію розв'язувати складні завдання, які до снаги тільки шимпанзе. Мене можна навіть навчити говорити, щоправда, це буде лише наслідування, а не осмислена мова.

Я – відданий друг. Якщо хтось із моїх родичів отримує травму, то вся зграя піклуватиметься про нього й годуватиме до повного одужання. А якщо трапиться, що в родині гинуть обоє батьків, то я разом з іншими допомагаю поставити діточок на лапи: ми годуємо їх і захищаємо гніздо. Померлих родичів ми оплакуємо: упродовж 10–15 хвилин голосно і пронизливо кричимо, а потім мовчки сидимо на гілках.

Коли ми з родичами збираємося разом, то любляємо розважатися: дражнимо собак і котів. Особливо популярною є така гра: хтось із нас злітає з якимось предметом у дзьобі (шишкою або камінчиком) високо вгору й відпускає його, а інший має зловити. Якщо зловив, то тепер він злітає вгору й кидає предмет униз, а перший ловить. Гра триває доти, аж поки предмет не впаде на землю.

Ось такий я цікавий птах. Відгадали, хто я? Правильно, я чорна ворона (*Corvus corone*).

Гортаймо Біблію

Тая Кушнір

Біблія багато разів згадує ворон і їхніх родичів круків. Крук був першим птахом, якого Ной випустив з ковчега, щоб дізнатися, чи висохла вода на землі (див. Бут. 8:7).

Круки приносили пророку Іллі хліб і м'ясо, коли він ховався від царя Ахава біля потоку Керіт (1 Цар. 17:6).

Ісус Христос наводив Своїм учням за приклад ворон: «Дивіться на ворон, які не сіють, не жнуть, не мають ні комори, ні клуні, а Бог годує їх. Наскільки ж більше за птахів ви варті!» (Лк. 12:24).

Бог дбає не тільки про ворон і круків, Він дбає про все творіння. Дбає і про нас.

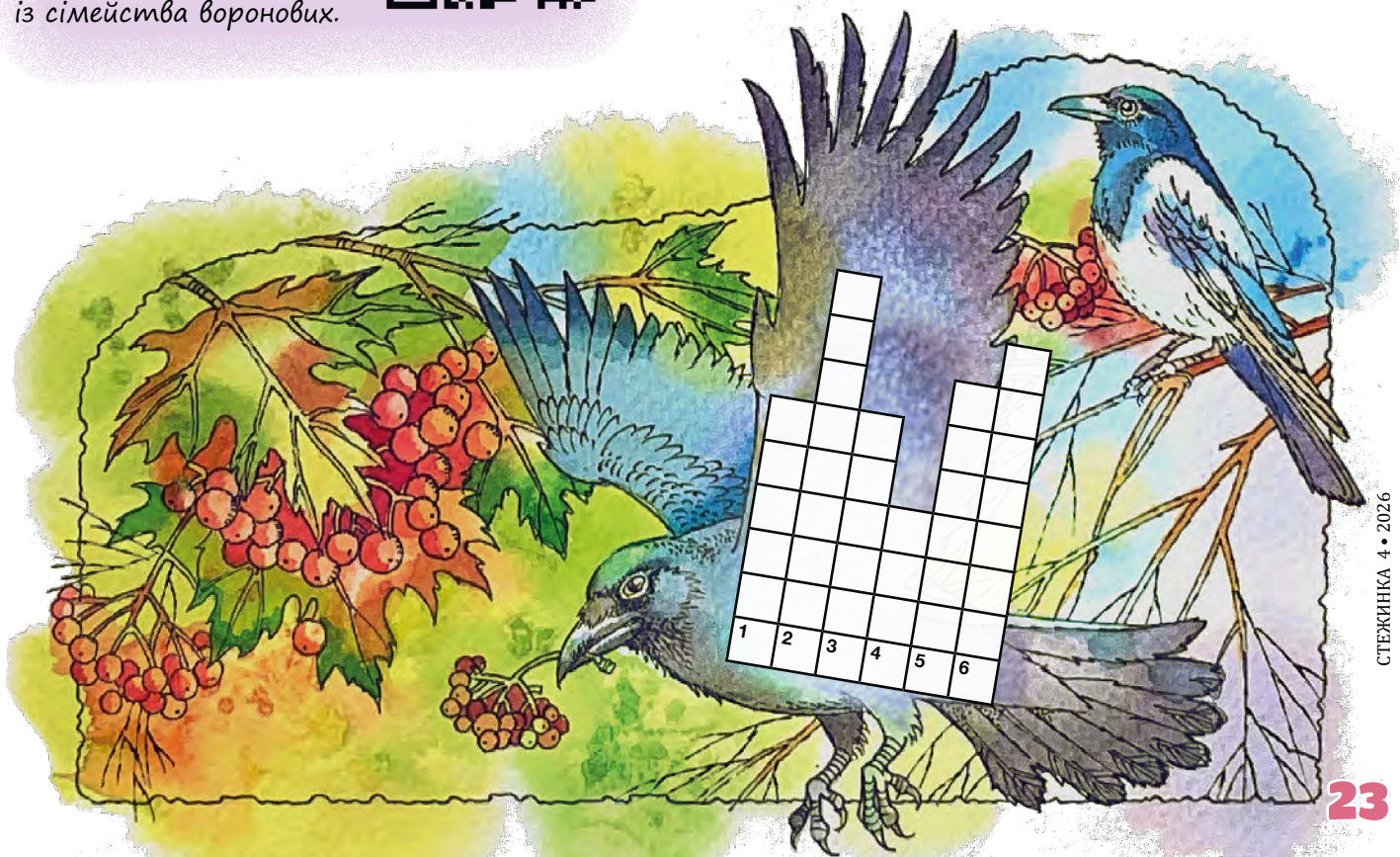
Чи знаєш ти, що в Біблії записано рецепт успішного життя? Ось він: «Нехай книга цього Закону не відходить від твоїх уст; роздумуй над ним удень і вночі, щоб докладно дотримуватись усього, що написано в ньому. Лише тоді ти матимеш успіх у всіх твоїх справах і діятимеш розважливо» (Іс. Нав. 1:8).

Сьогодні в Біблії дослідимо розташування деяких книг. Запиши відповіді у клітинки на крилі птаха, і ти дізнаєшся про ще одну родичку ворони.

Скануй QR-код або перейди за посиланням <https://bit.ly/krukvideo> на YouTube канал «Стежинка» та дізнавайся ще більше цікавих фактів про птахів із сімейства воронових.

- 1 Між книгами Ісуса Навина й Рут.
- 2 Остання книга Біблії.
- 3 Між посланням Юди та 1 Коринтян.
- 4 Між книгами пророків Даниїла та Йоїла.
- 5 Між посланнями до Филип'яні 1 Солунян.
- 6 Між книгами пророків Наума й Софонії.

Петер Мартін

ЖИТТЯ БІЛЯ ОЗЕРА

Скільки човнів
пришвартовані
біля причалу?

Дочка начальника
синагоги Яіра
смертельно хвора.
Бідолашний
батько благає
Ісуса про зцілення.
Пошукай його.

Плакальниці
вже в дорозі.
Невже дочка Яіра
померла?

Посланець мусить
повідомити
страшну звістку
про смерть його
дочки.

Рибалки повернулися
з хорошим виловом:
6 кошиків риби.

Човен відв'язався
від причалу. Знайди
причальну тумбу,
до якої він був
припнутий.

У порту коти
знаходять багато
рибних відходів.
Покажи двох
котів.

Два хлопчики
зривають
з дерева
соковитий
інжир.

Із даху два рабини
спостерігають за
подіями на березі
озера. Знайди їх.

Міські ворота
зазвичай вузькі.
Через
них непросто
проїхати на
верблюді.

Цим двом молодим
жінкам є про що
поговорити. Вони
стоять осторонь
натовпу, який
зібрався на березі
озера.

Порахуй курей
на плоских
дахках.

Собака гуляє
зі своїми
цуценятами.

Стара жінка
хворіє вже
багато років.
Вона твердо
вірить, що Ісус
їй допоможе.
Де вона?

До Ісуса часто
приносили хворих.
Знайди двох людей
на ношах.

Знайди
наляканого
віслюка-утікача.

Хтось зібрав на
березі озера сухе
гілля. Тепер він
тягне в'язанку
додому.

ПОДОРОЖ ДВІЙНЯТ ПО СВЯТІЙ ЗЕМЛІ

Вадим Білий

Веня та Лія приїхали в гості до дідуся, який живе в Ізраїлі. Онуки вже подивилися Хайфу, відвідали руїни Мегіддо, ознайомилися з Назаретом. Що вони побачать сьогодні?

ГАЛІЛЕЙСЬКЕ МОРЕ

Діти запакували свої валізки в багажник.

– Сьогодні твоя черга попереду сидіти, – запропонував Веня сестрі.

– Ура! – Лія охоче вмостила поруч із дідусем на передньому сидінні.

– Сьогодні ми побачимо річку Йордан і Генисаретське озеро. А поки що заїдемо сюди...

Дідусь повернув ліворуч, і мандрівники опинилися в... Кані Галілейській. Це діти вказівник прочитали.

– Так-так, – у голосі дідуся звучали нотки веселощів, – у цьому селі було весілля, на яке запросили Ісуса, Його маму та всю їхню родину. І кілька перших учнів були з Ним. Що тут за диво трапилося? Пам'ятаєте?

– Перше! – одразу ж відповіла Лія.

– Ісус перетворив воду на вино, – додав Веня.

Проїхавши центром села, що нагадував більше туристичний ринок, дідусь розвернувся та виїхав на автостраду. Минуло не більше пів години, як вдалині з'явилося місто Тверія.

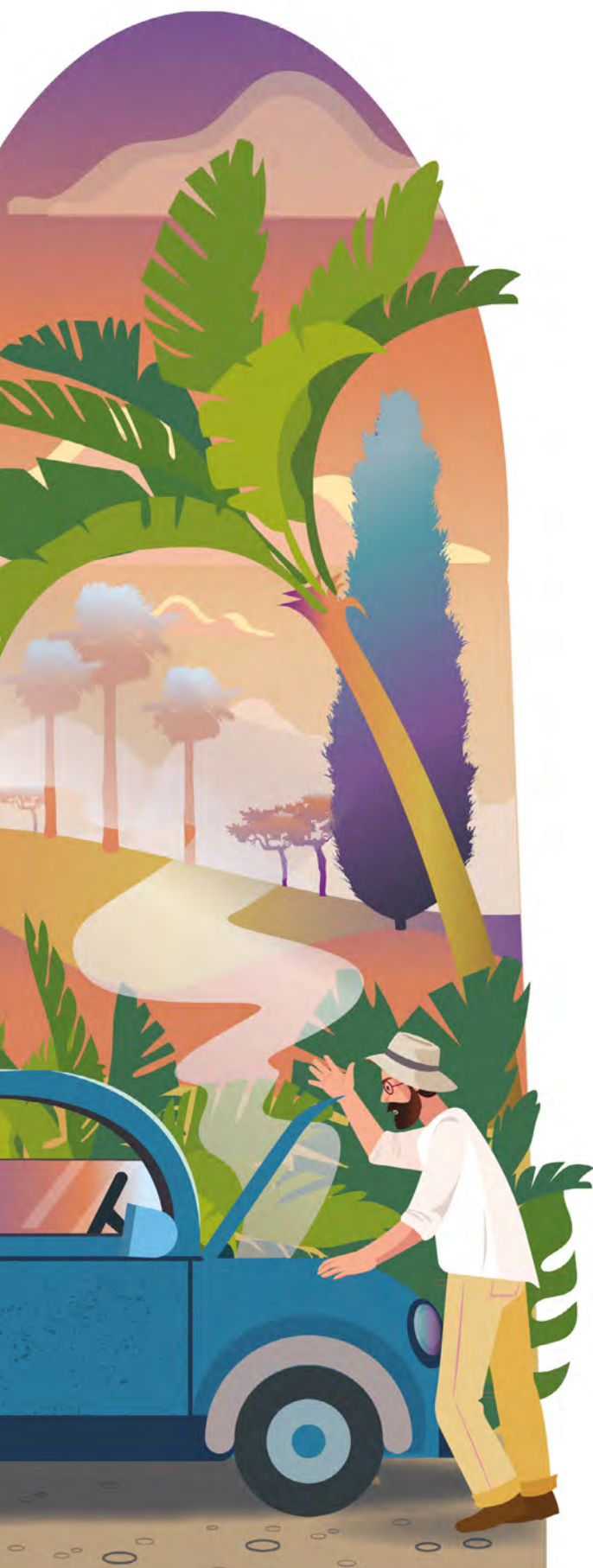
– Ми тут не будемо зупинятися. Краще проїдемо до самого берега, потім повернемо на південь і вздовж озера до того місця, де з нього випливає Йордан, – пояснив онукам Марк Веніамінович.

– А чому не будемо зупинятися? – запитала допитлива Лія.

– Ісус у цьому місті ніколи не був, – відповів дідусь. – Гадаю, що Він не хотів ходити містом, яке присвячено імператору й побудовано на місці стародавнього цвинтаря.

Місто було дуже гарне. Діти не могли надивитись. Дідусь повернув на пустельну дорогу, що вела на південь. Незабаром вони виїхали з Тверії й попрямували вздовж берега. Раптом діти помітили, що дідусь якось захвилювався.

Він почав озиратися, потім різко звернув праворуч на посипану гравієм парковку в тіні великих дерев і заглушив двигун. Над капотом здіймалася пара...

– Здається, у нас проблеми, – сказав Марк Веніамінович.

Він вийшов з машини, діти за ним. Дідусь підійняв капот старенького «фіата» і розгублено почухав свою кудлату маківку. Діти весело переглянулись.

– Помолімося, – сказав дідусь і, не чекаючи реакції онуків, почав: – Ісусе, не знаю, чому Ти допустив, щоб у машини порвався ремінь, але ми знаємо, що Ти на все маєш відповідь і для всього чудовий план. Допоможи нам. Амінь!

– А ось і відповідь на молитву, – радісно сказала Лія, дивлячись, як на їхню парковку заїхав великий військовий джип.

Із джипа вийшли два хлопці у військовій формі. Побачивши літнього єврея з онуками, вони закинули автомати через плече і підійшли до них. Про що вони з дідусем говорили, Веня та Лія не розуміли. Їм навіть здавалося, що вони сваряться. Звісно, це не так. Вони просто бурхливо обговорювали план дій.

– Тут неподалік є кібуц, між іншим, перший на території Ізраїлю. Там є майстри. Хлопці попросять когось нам допомогти.

Один із солдатів сфотографував паспорт на машину, щоб майстрам легше було знайти запчастину, потім вони сіли у свій джип і, здійнявши стовп пилу, зникли за рогом.

Чекати довелося хвилин двадцять. З півдня до них під'їхала невелика вантажівка з двома літніми чоловіками. Дідусь із ними про щось поговорив, вони знову відкрили капот і... за кілька хвилин гучно його закрили.

– Ми можемо їхати, – сказав дідусь.

– А розрахуватися? – здивовано спитала Лія.

– Ми залишимося у кібуці на ніч, завтра все разом сплатимо. Але спершу поїдемо в одне відоме на весь світ місце.

Аж ось вони сидять за столиком у тіні великої пальми на березі досить широкої річки. Час уже далеко за південь. До берега знову і знову підходять невеликі групи людей у білому одязі.

Вони, тримаючись за поручні, сходять у воду спеціальними обгородженими стежками і вишиковуються в чергу. Ця група звідкись із Африки. Ті, хто стоїть на березі, заспівали пісню невідомою мовою. Пісня радісна, жива, здається, що вона наповнила весь світ навколо. Ті, що зайшли першими, занурюють у води Йордану наступних. Вода синьо-зелена, чиста, біля берега плавають зграйки досить великих риб.

– Дідусю, а чи можна нам прийняти хрещення? – запитує Лія, з надією дивлячись у вічі Марку Веніаміновичу.

– А ви від щирого серця вірите в Ісуса Христа, що Він помер за ваші гріхи і воскрес із мертвих і хоче Йому присвятити все ваше життя?

– Так! – одноголосно відповіли діти.

– Гадаю, що за рік можна буде. Нині ще трохи рано. У дванадцять-тринадцять років діти самі відповідають за своє духовне життя, тоді і приймете хрещення.

– Це як у юдеїв бар-міцва? – запитав Веня.

– Так, – відповів дідусь і продовжив: – Християнство – це одна з форм юдейської релігії. Ісус Сам сказав: спасіння від юдеїв. Але нам час. Поїдемо в кібуц.

Далі буде...

ПАПЕРОВА ГУСІНЬ

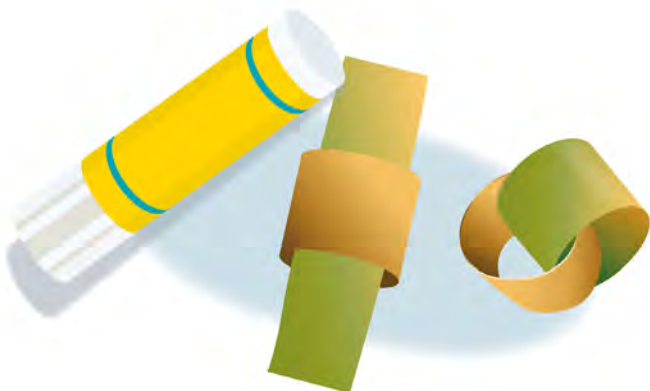
Тая Кушнір

Тобі знадобиться:

- папір (можна кількох кольорів),
- лінійка,
- ножиці,
- клей,
- кольорові олівці.

Крок 1:

Спочатку виріж із паперу непарну кількість смужок (9 або 11) розміром 2х9 см.

Крок 2:

Тепер зроби перше кільце. Для цього кінчик смужки змасти клеєм. Склади смужку в кільце, у нього просунь наступну смужку, знову змасти кінчик клеєм і з'єднай наступне кільце. І так роби до бажаної довжини ланцюжка (тулуба гусені).

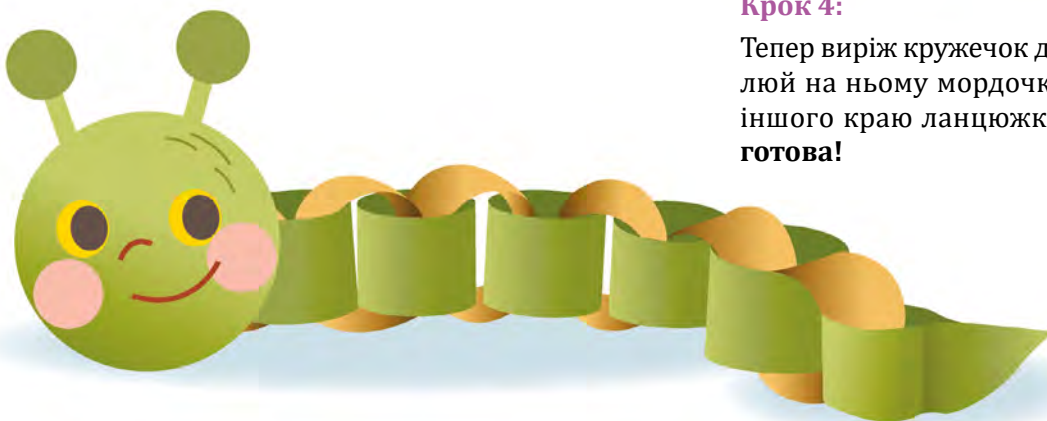
Крок 3:

Наступний крок – хвостик. Для нього виріж смужку 1,5х9 см, змасти приблизно 1,5 см краю смужки клеєм, просунь у кільце і з'єднай, як показано на малюнку. Один куточок хвостика закругли (зріж).

Крок 4:

Тепер виріж кружечок діаметром 4,5 см, намалюй на ньому мордочку гусені і приклей до іншого краю ланцюжка. **Усе, наша красуня готова!**

та втішити

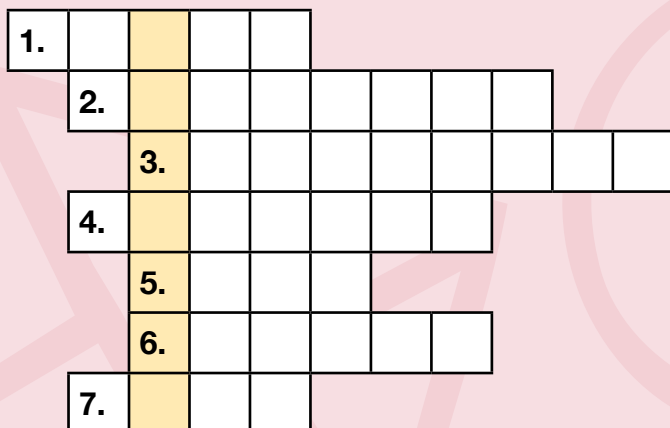

3 ПОШТИ «СТЕЖИНКИ»

КРОСВОРД

Каріна Ікс, 8 років

Розв'яжи кросворд і дізнайся ім'я жінки, яка померла через власну неправду (Дії, 5:1–10)

1. Скільки людей врятувалося від потопу? (Бут. 7:13)
2. Що потрібно виконувати, щоб проявити свою любов до Бога? (1 Ів. 5:3)
3. «Любов ніколи не минає. Хоч існують _____, та припиняться...» (1 Кор. 13:8).
4. Урядовцю з якої країни проповідував Пилип? (Дії, 8:27)
5. Він у світі – ніщо (1 Кор. 8:4).
6. Дружина Ісаака, донька Бетуїла (Бут. 25:20).
7. Перший цар Ізраїлю (1 Сам. 9:17).

«Дерево пізнання добра і зла»
Сарра Волковська, 6 років

«Адам і Єва»
Вікторія Чукань, 6 років

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 20000 прим.

Засновник
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»

Головний редактор: Вальдемар Бенцель

Відповідальна редакторка: Ганна Назаренко
Редколегія: Таїсія Кушнір, Ельвіра Цорн, Ганна Мікусевич,
Олена Зенченко, Ірина Савченко, Людмила Редькіна
(переклад творчих завдань із російської)

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02157.
Телефон: (44) 296-86-39;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 223-1191, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити передплату на журнал, надсилати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ "СВІТЛО НА СХОДІ"»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал "Стежинка"», ПІБ, адресу
й номер телефону отримувача журналу.

**Пожертвування із західних країн можна надсилати
чеками на адресу редакції в Німеччині або переказами
на банківський рахунок:**
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 19.05.2026.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. *Лл. Катерина Правдохіна*

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусевич

Цитати Священного Писання наведено з Біблії
в перекладі Р. Туркуняка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2026.
ISSN 2194-3796

You Tube **stezhynka**

www.sns.org.ua @stezhynka_ua

stezh.com

Іванка Коваль

«Храм Соломона»
Іванка Коваль, 8 років, м. Київ

Стор. 2. Бог обіцяє допомогти та втішити в біді.

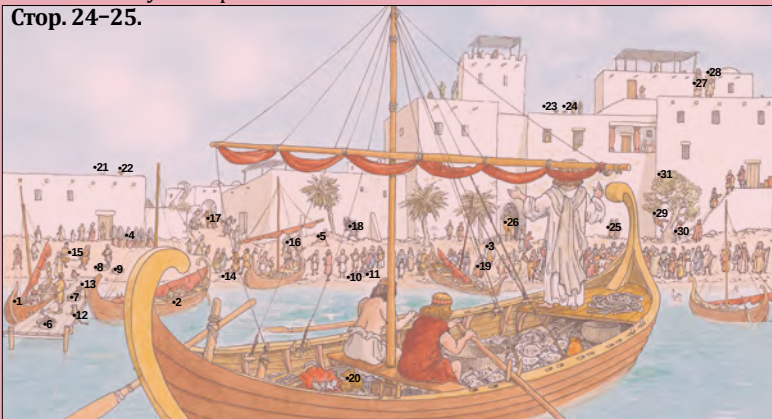
Стор. 10. Писар.

Стор. 18. *По горизонталі:* 4. Змія. 5. Хліб. 7. Чотирнадцять. 8. В'язні.
9. Керманич. 12. Зима. 15. Пристань. 17. Збіжжя. 18. Південний.
19. Вітрило.

По вертикалі: 1. Юлій. 2. Адріатика. 3. Оздоровлення. 6. Човен.
10. Мальта. 11. Чотири. 13. Ангел. 14. Публій. 16. Сотник.

Стор. 23. 1. Суддів. 2. Об'явлення. 3. Римлян. 4. Осії. 5. Колосян.
6. Аввакума. Сорока.

Стор. 24-25.

Човни біля причалу 1, 2

Яір 3

Плакальниці 4

Посланець 5

Кошки з рибою 6, 7, 8, 9, 10, 11

Причальна тумба 12

Коти 13, 14

Хворі на ношах 15, 16

Віслюк 17

Чоловік з в'язанкою 18

Жінка 19

Собака з цуценятами 20

Кури 21, 22, 23, 24

Дві жінки 25

Верблюди у вузьких воротах 26

Рабини на даху 27, 28

Хлопчики зривають інжир 29, 30

Стор. 30. 1. Вісім. 2. Заповіді. 3. Пророцтва. 4. Ефіопія. 5. Ідол. 6. Ревека
7. Саул. Сапфіра.

Стор. 32. Пс. 46:2.

ВІРШ У ВЕСЕЛЦІ

Розв'яжи два приклади: 1) $6 \times 8 - 2 = ___$; 2) $12 : 6 = ___$.
Випиши відповіді $___$, $___$. Оце вказівка на розділ і вірш із Біблії. У книзі Псалтир пошукай потрібний розділ. Запиши цей вірш у клітинки на веселці.